

SAVNSMYND

Mortensen, sum hefur sitið í býráðnum í 40 ár, er neyvan heldur til arbeiðis henda sunnumorgun, sjálvtt um hann er ein sera virkin borgarstjóri. Hjartaliga til lukku við teimum 40 árunum í býráðnum. Heðin. Tú hefur verið verður at bíða eftir, borgarstjórin. Nú er breytin pakkað saman og vár er í hond.

Hvat hevði býarmyndin á Vaglinum verið uttan H.N. Jacobsens bókahandil. Hetta gamla vakra húsið, ið fyrst sum realskúli og seinna sum bókahandil og prentsmiðja í meira enn tvær øldir hefur tænt føroyska mentanarlívinum. Henda morgun í januar hefur Kjartan Kristiansen savna uttandurasamkomu sína av hugagóðum gongufólki uttan fyri bókahandilin. Tey eru øll búgvinn at fara til gongu Fyri Vestan. Kjartan hefur ein bæriligan friggjarastav í hondini, og sum ein annar Móses gongur hann á odda fyri fólki sínum á uttanduramøti burtur í óbygðum. Eg kundi hugsa mær at fari við, men nú fari eg í kirkju.

Kjartan Kristiansen fer óivað at halda áfram við at ganga saman við fólki í mong ár afturat. Fólk eru farin at ganga nógv. Tað er eisini vorði gott at ganga – og eisini at renna í Havnini. Havnar Kommuna hefur syrgt fyri at tað eru gøtur at ganga og renna á kring allan býin. Har eru gøturnar á Ternuryggi og oman í Hoydalar, har tú í friði og náðum kann ganga í egnum tonkum fyri ikki at tosa um Rossagøtuna uppi við Hotel Føroyar. Har ber til at ganga sær einar 5 kilometrar á eini góðar, næstan slættari gøtu í hagamum og har tú altíð mætir fólki, sum gera sær dælt av hesum møguleika at røra seg á, antin tú gongur, rennur ella situr á rossabaki. Hetta eru skattapengar sum koma væl við hjá mestsum øllum.

Kontemplatióin

Henda dag í januar eri eg í góðari tíð. Hyggi inn í kirkjuna, men einki kirkju-

fólk er komið. Beri eygað við ein av klokkarunum Anfinn Johansen, sum er í føroyskum klæðum henda dagin. Umframt at vara um móðurmálið er hann eisini tænarari í Guds húsi. Hann gongur aftur og fram og tykist at hava nógv um at vera. Eg hoyri fólk úr Havnar-kórinum og Tórshavnar Manskóri fáa teir seinastu tónarnar upp á pláss inni í kirkjuni. Eg sleppi mær út um aftur í tað góða veðrið at bíða. Forkvinnan í kirkjuráðnum titar aftur og fram yvir til húsini Arnes Minde við kaffikannum. Fleiri hálshvítir, enn uttan kraga kortini, koma pø á pø við kufferti. Eina løtu er húsini Arnes Minde tilhaldsstaður teirra henda sunnumorgun. Har kunnu teir fáa ein drekkamunn og lata seg í kjóla og kraga. Eg práti við onkrar av teimum og vit verða skjótt samdir um at veðrið er gott.

Sleppi mær so inn í kirkjuna. Havnar kirkja er ein deiliga fjálg kirkja. Meðan eg siti har í mínum egnu kontemplativu tonkum, verði eg ikki sørt blasfemiskt órógvadur av tí dreymi, sum ein kvinna, ið eg kenni væl, einaferð greiddi mær frá. Inni-haldið í dreyminum var í stuttum, at hon einaferð hevði droymt, at Hans Jacob Joensen biskupur hevði staðið frammanfyri altarinum í Havnar Kirkju í berari undirtroyggju við prestakraga um hálsin og dansa, meðan hann áhaldandi kvað: »Keiermann dansar út og inn, dansar hann Keiermann.« Eg var eitt sindur illa við av, at hesin drey-mur skuldi koma fram úr dulvitsku míni henda hátíðardag og fór at hugsa um, hvønn týðning Siegmund Freud gamli hevði lagt í ein slíkan dreyim.

Prestaevni í hvítum

Tíbetur fóru kirkjuklokkan at ringja. Skrúðgongan, við biskupi í øllum sínum skrúð á odda og unga prestaevninum í fonhvítum klæði í hølunum, kom inn-eftir kirkjugólvinum. Aftan á gingu

fleiri døkkklæddir prestar. Einkin er so ljómfult sum eitt orgul og einki fær Guds anda at nema við meg sum orgul-tónleikur. Eg fekk næstan ein klump í hálsin av hesum hátíðarliga skiftis-rituali og fekk eisini næstan tár í eyg-uni. Tað kemur við aldrinum at verða rørdur, tá ein allarminst er fyrireikaður upp á tað.

Alt fór fram eftir bókinu í kirkjuni, tá tað um prestvígsluna ráddi, har var kór og ljómur. Jógvan Friðriksson biskupur helt eina góða og týðningarríka vígslu-røðu. Hann er væl mæltur, hann Jógvan Friðriksson. Mær er sagt, at hann mann vera einasti prestur, sum á pastoral-seminariumum hefur lært at lina røddina, fyri ikki at tosa ov hart. Frá náttúr-unnar hond hefur hann eina málmandi olympiska rødd. Eg minnst, tá hann í síni tíð sum ungur guðfrøðilesandi á Fróðskaparsetrinum plagdi at benda, um tað var á latíni, grikskum ella hebraiskum, tað minnst eg ikki. Hann bendi so hart, at tað hoyrdist um alla lonina og fólk hildu uppat at arbeiða eina løtu, til hann var liðugur við tær ymisku deklinatiónirnar.

Maria Jørdal Niclasen varð prestvígð í øllum góðum og var smoygd úr tí hvíta novisuklæðinum, sum var uttaná tí svarta. Tá var hon vorðin prestur og búgvinn fara norður til Viðareiðis og til kirkjurnar fyri eystan Múla at verða sett í prestastarv sítt. Tað harmaði meg almikið henda dag, at tað ikki eydnaðist pápanum, sum hevði ligið veðurfastur í Grønlandi í dagavis og enn hongur í luftini í at kunnað uppliva hesa hátíðar-ligu løtu.

Intinktióin

Umframt prestavígslu, var hetta eisini ein vanlig gudstænasta, har dómpróst-urin prædikaði. Hann hevði eina góða stutta prædiku, sum hóskaði væl ein slíkan dag. Sum tað eigur at verða í slík-um fòrum, var eisini altargongd, og eg

hugsaði við mær sjálvum, at hon mundi fara at taka sína tíð.

Altargongdin gekk sum eftir ánni, og vit fingi blóð og likam Jesus Krists í einum við intinktióin, sum merkir at vit dyppaðu oblatina, sum ein prestur handaði niður í kalikin sum ein annar prestur stóð við. Heilir fyra prestar stóðu fyri altarbordinum. Snilt, snilt, sum maðurin segði, og eg ivist ikki í at syndir okkara eins væl eru okkum fyrigivnar við intinktióin, sum um vit fingi blóð og likam hvørt fyri seg.

Biðisløgin

Ein sera hátíðarlig løta í Havnar Kirkju. Sum altíð taldi eg biðisløgin, triggja ferðina trý, ein rituell ljómandi bøn fyri okkum øllum, sum hefur hugtikið meg frá tí eg byrjaði at ganga í kirkju. Hvat er vakrari enn ein gudstænasta, sum byrjar við einum præludium og endar við einum postludium og so biðisløgunum. Henda dag var so eisini skrúðgonga út úr kirkjuni og fólk fingi høvi at taka í hondina á tí nýggja prestinum á Viðareiði. Verður henni ynskt alt tað besta í prestastarvinum.

Heimaftur slapp eg við bili, so ferðin til hús var ikki eins hendingarík í huga-num, sum ferðin á veg oman í kirkjuna, men at liva er eisini at ganga og mær er sagt at nú gera teir eisini gøtur fram við sjóvarmálanum úti við Strond. Tað er stuttligt at búgva í Havn og tað er gott at teir sum standa fyri borgum hugsa um at gera tað so hugnaligt og liviligt sum gjørligt. Ætli mær at ganga rossagøtuna í morgun.

Ein kendur danskur blaðstjóri segði einaferð, at til morgunmat skuldi ein altíð eta tað ein plagdi at eta, og ikki hugsa um tað. Soleiðis er við rossagøtuni, tann túrurin er best at ganga av handahógvi, so kann ein hugsa um at ganga aðrar gongutúrar aftaná.